

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקסב

עש"ק פ' ויקרא, פ' זכור, ז' אדר שני ה'תשס"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ב שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ה שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

הו"ח ר' שמואל פסח ב"ר יעקב דוד ע"ה

נפטר ביום ג' תשרי - צום גדלי' ה'תשנ"ה

וזוגתו האשה החשובה מרת פריידל חדוה

ב"ר זאב וואלף ע"ה

נפטרה ביום ד' אדר שני ה'תשנ"ה

פיס

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י חתנם ובתם

הרה"ת ר' שניאור זלמן הלוי וזוגתו מרת אסתר שיינדל

ומשפחתם שיחיו שגלוב

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service

15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666

Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

דבר מלכות

3

הפסק-דין שלהם אינו פס"ד כלל ע"פ תורה / משיחת ש"פ פקודי, ו. אדר עניי החש"ל

זמן הגאולה

6

איך אפשר לנצח היום במלחמת עמלק? / הזמן הנוכחי ופי' השבוע באור הגאולה

המעשה הוא העיקר

12

בציוויי הרבי - אין בחירה! / הוראות למעשה בפועל

ניצוצות של משיח

13

מלכא משיחא / קטעים קצרים בעניי גאולה ומשיח

כתי"ק - פרסום ראשון

15

בני בניו של המן למדו כו' / צילום נדיר מכתי"ק כ"ק אד"ש מה"מ

המדורים "דבר מלכות" ו"זמן הגאולה" מוקדשים
 לע"ג אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב
 ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס
 ולעילוי נשמת מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה
 ובעלה ר' יוסף ארי לייב ב"ר משה באר ע"ה
 ולע"ג ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל
 יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה
 ולזכות זוג' - תבלחט"א - מרת חי' רחל בת שפירנצא שנאל
 ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו - לברכות עד בלי די

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל: 718-989-0194

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: yechi@770.org.il • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

בני בניו של המן למדו כו'

בקשר עם חג הפורים, הננו מביאים בזה צילום נדיר (מוקטן במעט) שהגיע לידינו, והוא ככל הנראה* שייך להמדובר בשיחת ש"פ וישלח ה'תשמ"ג (סי"ז) בענין הבירור דעשו בהגאולה

(השיחה נדפסה בהתוועדויות תשמ"ג ע' 570 ואח"כ בלקו"ש חכ"ה ע' 168 ואילך (וראה שם בהערה 70) - לע"ע לא מצאנו היכן ואם נדפס המענה עצמו)

פענוח הכתי"ק:

"בני בניו של המן למדו
 כו" (סנה' צו, ב. ובכ"מ)
 בפתח עינים שם ועוד.
 ומחפשים גירסאות אחרות
 וצע"ג - שהרי עובדי' עצמו
 הי' אדומי. ומוכרח
 (ומבואר) בתו"א ס"פ
 דשבת זה (וישלח).

להקושיא מקרא שלא יהי' שריד.

לציין לשיחת כ"ק מו"ח אדמו"ר שבשריפת קש נשאר ציור מלא.

(* מערכת "יחי המלך" מבקשת ממי שידוע לו פרטים נוספים לגבי כתי"ק זה - היכן נדפס המענה או תוכנו, להודיענו ונפרסם זאת בעז"ה בא' הגליונות הבאים, וזכות הרבים תעמוד לו.

תדני סיו של המן למדו כו' (סי"ז)
 (ב. ובכ"מ) בפתח עינים שם ועוד.
 ומחפשים גירסאות אחרות
 וצע"ג - שהרי עובדי' עצמו
 הי' אדומי. ומוכרח
 (ומבואר) בתו"א ס"פ
 דשבת זה (וישלח).

אצ"ל אצ"ל אצ"ל
 אצ"ל אצ"ל אצ"ל
 אצ"ל אצ"ל אצ"ל

רגע הראשון של הגאולה – בהיותנו עוד בחוץ לארץ

[. .] וכן תהי' לנו – ברגע זה ממש ובמקום זה ממש, ועד שלא צריכים להמתין ל"ארץ עם ענני שמיא", אלא גם כשנמצאים במקום הגלות (חוץ לארץ) ובזמן הגלות, נעשה רגע זה רגע האחרון של הגלות, והרגע שלאחריו רגע הראשון של הגאולה, בהיותנו עוד בחוץ לארץ ובחצי כדור התחתון – כי, נמצאים אנו בבית-הכנסת ובית-המדרש ובית מעשים טובים דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבו עבד עבודתו במשך עשר שנותיו האחרונות (סיום גמר ושלמות כל עבודתו) בחיים חיותו בעלמא דין, אשר, כתוצאה מפעולת ה"זריעה" שלו ישנם פירות ופירי פירות, תלמידים ותלמידי תלמידים, "נרות להאיר", שמבטלים חשכת הגלות ועושים "אור גדול", ועד ש"לילה כיום יאיר".

(משיחות ט"ז אדר, בעת ה"יחידות", ה'תש"נ - בלתי מוגה)

לא יהי' צורך להדחף לשמוע את המגילה בבית המקדש

. . וכל זה – בשעתא חדא וברגעא חדא, תיכף ומיד ממש – עוד לפני ימי הפורים, כך שלקראת ימי הפורים . . נהי' כולנו בארצנו הקדושה ביחד עם משיח צדקנו,

ומכיון שכן, הרי מובן, שכולם ידחו כדי לשמוע את קריאת המגילה בבית המקדש, ובעצם – לא יהי' צורך להדחף, כי אם באופן ד"משתחוים רווחים!"

(משיחות ש"פ תצוה, פ' זכור ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת

חי'ה מושקא ושטערנא אסתר ע"ה בנות - יבלחט"א - הרה"ח ר' אפרים זאב שמואלי שיחי' נלב"ע ביום כ"א מנחם-אב ה'תשס"ד
ולע"נ הוריו: ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד
ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

המדור הבא מוקדש

לעילוי נשמת האשה מרת מרים בת ר' אליהו וג'מילה ע"ה אלבז

נפטרה במוצאי שבת קודש פ' בלק, אור לט"ז תמוז ה'תשס"ד - ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת: מרים, מרדכי, יעקב ודניאל בני מאיר ופרלה שיחיו לוי

הפסק-דין שלהם אינו פס"ד כלל ע"פ תורה

היות ומדובר כאן על ענין שהם אף פעם לא למדו, ומעולם לא היו שייכים לזה, הם רק שמעו מפי השמועה שזה כך וכך, אזי ע"פ דין אסור להם לפסוק פסק-דין בנוגע לזה • הוא יכול להיות מורה הוראה בישראל, אבל בענין זה הוא לא יכול לפסוק, והפסק-דין שלו אינו פסק-דין כלל, ואין לו מה להשלות אחרים בנוגע לזה • הוא עצמו גם אמר בבוקר "אני מאמין בביאת המשיח" ו"אחכה לו בכל יום שיבוא", אלא שכאשר עליו להביא זאת לידי פועל בנוגע לעצמו, לבני ביתו ולכספו וזהבו למטה מעשרה טפחים - הוא נבהל כי אינו מורגל בזה • משיחת ש"פ פקודי, ו' אדר שני ה'תש"ל – בלתי מוגה

תרגום הפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"*

בעצמם בספר התורה שנשיא הדור כ"ק מו"ח אדמו"ר החל לכתוב וכותב, וכפי שאמר² שביכולתו הי' לקחת על עצמו את כל הענין והוא הי' יכול לשלם את כל ההוצאות בעצמו, אלא שרצה לזכות את כל בני ישראל בזה.

[שאלו ע"כ מה המקור, אזי ענין זה מובא במדרש:

כתוב במדרש שכאשר הנשיאים הגיעו למשה ואמרו שברצונם לבנות את כל המשכן עם הכסף והזהב הפרטיים שלהם, ענה להם משה שהקב"ה רוצה שכל בני ישראל יבנו את המשכן, "כל נדיב לבו"³, וברצונו לזכות את כל

א. סיום כתיבת ספר התורה (ע"י משה רבינו) הי' בו' אדר, ערב ש"ק ז' אדר שבו אירע פטירתו והסתלקות משה רבינו.

הרי משה "הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון"¹, ועל-כן הרי זה קשור גם עם תחילת כתיבת ספר התורה שכ"ק מו"ח אדמו"ר החל לכתוב (שזה עתה סיימהו), והוא נתן לזה את השם "ספר-תורה לקבלת פני משיח צדקנו".

וזוהי רחמנות גדולה על אלו שאינם מכירים בגודל העילוי ואינם רוצים להשתתף

(* חלקה הראשון של השיחה נדפס ב"יחי המלך" גליון ש' ע' 3 ואילך. להעיר שאמירתה הי' פחות מחודשיים לאחר – ובקשר עם – סיום כתיבת ס"ת לקבלת פני משיח צדקנו בערב יו"ד שבט תש"ל ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

(1) נסמן בלקו"ש חי"א ע' 8 הע' 3.

(2) ראה שיחת יו"ד שבט תש"ל ס"ב (שיחות קודש תש"ל ח"א ע' 393).

(3) ויקהל לה, ה.

מלכא משיחא

יש להוסיף ולהעיר (כפי שכבר נדפס), שהרבה מעניני פורים קשורים באות מ"ם: "משלוח מנות"; "מתנות (לאביונים)", שהוא תאב לכל דבר, ולכן זקוק בעיקר ל(המ"ם ד) "מתנות"; "משתה (ושמחה)", וכו'. [.] והרי אות מ"ם שייך במיוחד לגאולה האמיתית והשלימה, וכלשון הכתוב "לסרבה המשרה", דקאי על הגאולה. שהחידוש בזה הוא, שמ"ם סתומה הוא באמצע התיבה, המורה על כללות ענין הגאולה שמכניסים את האל"ף – אלופו של עולם – בתוך העולם. ודוגמת זה – בזמן נס פורים, שלא עלתה על דעת אף אחד מהם מחשבת חוץ ח"ו, והתעוררות זו היתה ע"י מרדכי היהודי (שמרדכי הוא גם באות מ"ם).

ובפשטות – שנעשה מעמד ומצב של הגאולה (ששניהם מתחילים באות מ"ם), ע"י מלכא משיחא (שניהם – באות מ"ם, וגם "משרה" מתחיל במ"ם) מביהכנ"ס זה, בית נשיא דורנו [.] והעיקר – שכל הנ"ל יהי' במעשה בפועל (שגם התחלת תיבה זו היא במ"ם) [.] ותיכף ומיד ממש (שניהם – במ"ם, שהרי העיקר הוא "מיד"), עוד לפני תפלת המנחה – "טרם יקראו ואני אענה" – יהי' הגאולה, ונתן ה' לכם לב לדעת גו', מיד ממש!

(משיחת ש"פ ויקרא, י"א אדר שני ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

משיח צדקנו הבטיח שהוא בא היום" כפשוטו

וזוהו גם המענה לאלו ש"תואנה הם מבקשים" ושואלים: כיצד יתכן שמשיח צדקנו יבוא היום – הרי "לא אתא אליהו מאתמול" וכו' וכו'?! – הנה על זה ישנו פס"ד ברור בגמרא מסכת "סנהדרין" (שענינם של ה"סנהדרין" – לפסוק דינים, ויהודי שלומד "סנהדרין" כדבעי, נעשה הוא "א סנהדרין איד!") שמשיח צדקנו הבטיח שהוא בא היום" – כפשוטו, "היום אם בקולו תשמעו"! ולכן, אין נפק"מ כלל היכן נמצא אליהו וכו' – העיקר הוא שישנו הענין ד"בקולו תשמעו", ואז מובטח שמשיח צדקנו בא היום" ממש!

(משיחת ש"פ ויקרא ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

להביא את הגימ"ל בפועל ממש!

בדורנו זה – הדור האחרון בגלות והדור בראשון דהגאולה – לאחר שישנו כבר הריבוי הכי גדול ד"מעשינו ועבודתינו" דבנ"י במשך כל הדורות והשנים שלפני זה, וכעת סיימו גם את הבריורים האחרונים – הרי ההדגשה עכשיו בעיקר ולכל לראש על סיום ושלימות וגמר העבודה – להביא את הגימ"ל דגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

(משיחות לילות ג', ד', ה', ועש"ק וש"ק פ' תשא, י"ד-י"ח אדר ה'תשנ"ב

- מוגה, תרגום מאידית)

והשריד הזה מחושך הגלות יכול לבוא דוקא מיהודים, כשם שהי' בי"ט כסלו. וכידוע החילוק בין י"ט כסלו לפורים וחנוכה, שבפורים וחנוכה כיון שזה הי' קשור עם נגלה דתורה אזי ההעלם יכול הי' לבוא גם מגוים, כי על נגלה דתורה גם גוי יכול להעלים [כפי שהי' במתן-תורה שהיות ואז הי' נגלה דתורה בגלוי, הי' יכול להיות בקשר לזה גלות מצרים ושבני ישראל יהיו בגלות אצל פרעה מלך מצרים], משא"כ י"ט כסלו שהי' קשור עם פנימיות התורה – על זה ההעלם לא יכול להו"ם – גוי אינו יודע אודות פנימיות התורה והוא אינו יכול להעלים ע"כ, אלא הי' מוכרח לבוא דוקא מיהודים ש"בבואה דבבואה אית להו"ם, שלכן י"ט כסלו הי' קשור עם יהודים הגם שלפועל גוים עשו זאת אבל יהודים גרמו לזה, שהרי בענין זה הי' "מהרסיך ומחרביך ממך יצאו"⁹, הם באו מבני ישראל עצמם.

כך גם בנדון-דין: שריד החושך לא בא מהגוים אלא דוקא מיהודים, מהגוים אין כבר שום העלם, רק מיהודים ישנו העלם.

ג. בכלל, אסור להם לפסוק פסק-דין בענין הקשור עם פנימיות התורה, שהרי זה על-דרך דברי הגמ'¹⁰: "הלכתא כרב באיסורא וכשמואל בממונא", והטעם לזה אומר הרא"ש במס' בבא קמא¹¹ שאצל רב הי' עיקר עסקו באיסורא לכן הלכה כמותו, משא"כ שמואל הי' עיקר עסקו בממונא ולכן בזה הלכה כמותו.

ולכאור' נשאלת השאלה: מה נוגע לנו לדעת את הטעם לכך ש"הלכתא כרב באיסורא וכשמואל בממונא"? והמענה הוא: שנלמד מכך הוראה, שאפשר לפסוק פסק-דין רק

(8) יבמות קכב, א. ושי"נ. לקו"ת תצא לז, ג. מאמרי אדהאמ"צ דברים ח"ב טע תקמב ואילך. ובכ"מ.

(9) ישע"י מט, יז.

(10) בכורות מט, ב.

(11) פ"ד ס"ד.

הסוגים בבני ישראל בבניית המשכן. לכן לקחו זהב, כסף ונחושת מכל בני ישראל, כמדובר בהתוועדות הקודמת⁴.

כך גם בענין ה"ספר-תורה לקבלת פני משיח צדקנו", שהוא רצה לזכות בזה את כל הסוגים שבבני ישראל].

אעפ"כ, ישנם כאלו שאינם מכירים בגודל הענין ואינם רוצים להשתתף בזה!

אבל זהו החידוש ("דער אופטו") של נשיא, שהוא משתף בזה את כל בני ישראל. הגם שהדין אומר רק ש"זכין לאדם שלא בפניו"⁵ אבל אין דין ש"זכין לאדם בעל-כרחו", אעפ"כ הגם שישנם האומרים שאינם רוצים להשתתף בזה, משתף הרבי גם אותם בכתיבת הס"ת, וכדלהלן.

ב. ובהקדים – העדר ההכרה שלהם בגדלות הענין, הוא אפילו לאחר שרואים את כל תוצאות פעולותיו (של הרבי) בגלוי, שהרי כל הענינים שהיו עד עתה בהעלם נתגלו כעת לעיני כולם, ובפרט אלו היודעים כיצד הי' המצב במדינה ההיא, שהיחידים שנשאר וואחו במצבם (בקיום התומ"צ) הם אלו הקשורים עם פנימיות התורה, ש"עין חיים היא למחזיקים בה ותומכ' מאושר"⁶.

ואעפ"כ נותרו עדיין בעולם שרידים מחושך הגלות כדי לא לתת לאמת להתגלות. וכאמור, רחמנות גדולה ("ביטערע רחמנות") על כל אלו הטוענים שאין הם חפצים בזכות להשתתף בספר התורה הנ"ל, ועכ"פ לפחות שלא יצאו בשלילה נגד הענין, ועוד עושים זאת באיציטלא של יראת שמים, אך האמת היא שהם אינם מבחינים בין ימינם לשמאלם ואינם יודעים מה מגיע מ"לב חכם לימינו"⁷ ומה מגיע מהלב ההפכי לשמאלו.

(4) שיחת ש"פ ויקהל ס"ב.

(5) עירובין פא, ב. ושי"נ. וראה אנציק' תלמודית בערכו.

(6) משלי ג, יח.

(7) קהלת יו"ד, ב. וראה תניא פ"ט.

בציוויי הרבי - אין בחירה!

. . ההוראה בנוגע לפועל: כל א' יודע שהיתה ויש לו שייכות עם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, והעיקר - שנשיא דורנו העמיד את עצמו במצב שתה' לו שייכות עמו, ולכן, שייכות זו נצחית היא (בין אם הוא רוצה ובין אם אינו רוצה), ומשום זה מוכרח הוא להתנהג ע"פ הוראותיו של נשיא דורנו, בנוגע להפצת היהדות והמעיינות חוצה וכו' וכו'.

וכאמור - מכיון שיש לו שייכות עם נשיא דורנו, הרי זה מכריח אותו להתנהג כן, ואין לו ברירה להתנהג באופן אחר.

וכאשר טוען שיש לו בחירה כו', ובמכ"ש וק"ו: אם בנוגע לציוויי הקב"ה יש לו בחירה, והידיעה שלמעלה אינה מכרחת את הבחירה כו', הרי עאכ"כ שכן הוא בנוגע לציוויי של נשיא דורנו - אומרת החסידות: "לאו דוקא!" - הידיעה והציווי דלמעלה אינו מכריח את הבחירה, מכיון ש"ליבא לפומא לא גליא"¹, היינו, שענין זה לא נתגלה ונמשך בעולם הדיבור כו', משא"כ בנוגע לציוויי דנשיא דורנו - נמשך ונתגלה הדבר בדיבור, ויתרה מזו: במעשה בפועל, ועד שמסר נפשו על ענין זה, ולכן, הרי זה מכריח את הבחירה! - אין לו ברירה אחרת, הוא מוכרח למלא את הוראותיו של נשיא דורנו!

ומה שטוען שיעשה זאת לאחר זמן - הנה למעלה ישנו אמנם הענין דמאריך אף כו', אבל כאשר מדובר אודות ציווי והוראה של נשיא דורנו - הרי הוא בעצמו הכריז והדגיש שהכוונה היא שיעסקו בזה "עכשיו", ואמר שהכוונה היא אליו, ואמר שהכוונה היא שיהי' "טאפארו-דא-פלאחו" (הגרזן על העץ, מעשה בפועל)! ולכן, אין אפשרות לדחות זאת לאחר זמן!

הברירה היחידה שיש לו היא להלחם נגד נשיא דורנו ח"ו, שבזה לוחם הוא נגד המציאות שלו, מה שמוכרח להתנהג ע"פ הוראותיו של נשיא דורנו!

ומכיון שיודע שאין לו ברירה אלא למלא את הוראותיו של נשיא דורנו, וסוכ"ס יהי' מוכרח להתנהג כן - הרי מוטב שיעשה זאת מלכתחילה תיכף ומיד, ובאופן דחסי ורחמים (מכיון שלא יהי' צורך להכריחו כו'). וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר² שאמר בהתחלת נשיאותו - שרצונו שהנהגה תהי' בחסד וברחמים כו'. וכמו כן ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר³ "א' חסיד איז א' קלוגער" (החסיד הוא פיקח), ולכן, בידעו שסוכ"ס לא תהי' לו ברירה, ויהי' מוכרח להתנהג כן - הרי הוא מתנהג כך מלכתחילה, ובמילא הרי זה בחסד וברחמים כו'.

(משיחת ש"פ ויקרא ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

1 ז"ח בראשית ח, א. וראה ג"כ זח"א רגג, א. 2 ראה ה'יום יום" כ"ף מ"ח. ובכ"מ. 3 סה"ש השי"ת ע' 9-48. תש"ב ע' 6. 117.

מוקדש לז"ג הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים - נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלימה

בענין שעיקר עסקו בזה, ואם ישנו דבר שאין עיקר עסקו בזה - אסור לו לפסוק בנוגע לאותו דבר.

במילא מובן, שהיות ומדובר כאן על ענין שהם אף פעם לא למדו, ומעולם לא היו שייכים לזה, הם רק שמעו מפי השמועה שזה כך וכך, אזי ע"פ דין אסור להם לפסוק פסק-דין בנוגע לזה; הוא יכול להיות למדן, ו"חכם אתקרי ורב אתקרי"¹², ויכול להיות מורה הוראה בישראל, אבל בענין זה הוא לא יכול לפסוק, והפסק-דין שלו אינו פסק-דין כלל, ואין לו מה להשלוח אחרים בנוגע לזה [.].

ד. ע"פ האמור לעיל - שהפסק-דין שלהם אינו פס"ד כלל ע"פ תורה - הרי-זה נכלל בדברי הרמב"ם¹³ שזהו רק ענין דיצרו הרע אנסו וצריכים רק להסיר את הדבר המעלים ואזי יתגלה רצונו האמיתי שרוצה להשתתף בספר תורה. ובפרט שכולם אומרים זאת בכל בוקר ב"אני מאמין", והוא עצמו גם אמר בבוקר "אני מאמין בביאת המשיח" ו"אחכה לו בכל יום שיבוא", אלא שכאשר עליו להביא זאת לידי פועל בנוגע לעצמו, לבני ביתו ולכספו וזהבו למטה מעשרה טפחים - הוא נבהל כי אינו מורגל בזה.

ואוי-ואבוי לאלו שאינם מרגישים את גודל העילויי שבזה, אבל זוהי המעלה ("אופטו") של נשיא - שללא הבט ע"כ שהם אינם רוצים, הנה "ביד חזקה יגרשם"¹⁴, כיון שהנשיא מביט על יהודים בעין טובה, "טוב עין הוא יברך כי נתן מלחמו לדל"¹⁵ ו"אין עני אלא בדעת"¹⁶ - זה שאין לו דעת להבחין ולבחור בין ימינו לשמאלו, אזי הנשיא פועל גם עליו, אמנם בדרכי נועם ובדרכי שלום -

12 ראה ב"מ פו, ריש ע"א.

13 ספ"ב מהל' גירושין.

14 ס"פ שמות.

15 משלי כב, ט.

16 ראה כתובות סח, סע"א. נדרים מא, רע"א. זח"ג רעג, רע"ב.

אבל פועל עליו ש"ביד חזקה יגרשם"¹⁷.

וענין זה הוא החידוש והמעלה של נשיא, שפועל שיהי' "זכין לאדם בעל-כרחו", כי נשיא הוא מל' "מעשין על הצדקה"¹⁸, לשון כפי¹⁹, היינו, שפועל את הענין בין אם רוצים ובין אם לאו, ומוריד את ההתנגדות; אמנם ישנה המעלה ד"כל נדיב לבו"²⁰ לעשות בכח עצמו, אבל אם לא רוצים - צריך להיות בעל-כרחו.

ה. זהו גם מה שאומרים בנוגע לכתיבת ס"ת "ויכתב משה מוצאיהם למסעיהם על-פי ה' ואלה מסעיהם למוצאיהם"²¹, וכפי שדובר פעם²², מיוסד על הדרושים של אדמו"ר הזקן לפ' מסעי²³, שמ"ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" מגיעים לעבר הירדן, וזה הכל ענין של "מסעיהם"²⁴, ששוברים את חושך הגלות, ועומדים בנסיון הגדול ביותר ולא מתפעלים מחושך הגלות.

ועי"ז הופכים את הגלות, ומזה יוצא גאולה, כשם שהי' בנוגע לז' אדר ש"ה(המן) שמח שמחה גדולה" כיון ש"נפל לי פור בירח שמת בו משה", אבל "ולא הי' יודע שבשבעה באדר וכו' נולד"²⁵, שזהו הענין מה שפועלים שמ"מת משה" יהי' "נולד משה", ועי"ז יוצאים מהגלות ובאופן ד"ואתם תלוקטו לאחד אחד בית ישראל"²⁶, שכל בני ישראל יוצאים מהגלות, ובקרוב ממש בביאת משיח צדקנו. ■

17 ראה "יחי המלך" תמו ע' 6 ואילך.

18 ראה ב"י לטור יו"ד סרמ"ח.

19 וראה במדור "המעשה הוא העיקר" שבגליון זה.

20 ויקהל לה, ה.

21 מסעי לג, ב.

22 בהתוועדות (לרגל סיום כתיבת ס"ת לקבלת פני משיח צדקנו) עש"ק פ' בא, יו"ד שבט ה'תשל"ל (סה"מ מלוקט ח"א ע' פט).

23 לקוט ח"א ע' פט. 24 ראה לקו"ש ח"ו ע' 235 ואילך.

24 ס"פ פקודי (מ, לח).

25 מגילה יב, ב.

26 ישע"י כז, יב.

איך אפשר לנצח היום במלחמת עמלק?

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

א. שבת¹ זו נקראת "שבת זכור" על-שם פרשת "זכור את אשר עשה לך עמלק"² שקוראים בתורה בסיום וחיותם קריאת הפרשה, והרי "הכל הולך אחר החיתום"³.

כמדובר כמה פעמים, כל ענין בתורה הוא הוראה⁴ עבור כל בני ישראל בכל הדורות ובכל המקומות - איך להתנהג בחייהם כאן למטה בעוה"ז הגשמי. כך גם בענין פ' זכור שהיא הוראה לכל אחד ואחת מבני ישראל בכל הדורות כולם עד דורינו זה, שלכן מחוייבים לקרוא פרשה זו בתורה.

בפרט לאור פסק-דין הרמב"ם⁵ שיש "לזכור תמיד מעשיו הרעים כו'", וכלשונו בספר המצוות⁶ "ולשנוא אותו בכל עת ועת", שמכך מובן כי ענין זה צריך להיות בתמידות, מוכרחים לזכור בכל יום ויום את אשר עשה עמלק לבני ישראל וכן לנהל איתו בתמידות מלחמה

- מובן בפשטות שמענין כזה יש ללמוד הוראה לכל יהודי בכל הזמנים כולם, כדלקמן.
ב. בנוגע למועד המלחמה בעמלק אומרת התורה שהיא תהי' דוקא "בהניח ה' אלקיך לך מכל אויביך מסיב"⁷.

וצריך להבין: לשם מה זקוקים היום לקיום מצות "זכור את אשר עשה לך עמלק" בשעה שלכאורה אין בכך כל תועלת - כי גם אם תהי' הזכירה כדבעי, אין אפשרות לצאת ולהלחם בו?

הביאור יובן בהקדים מצות זכירת ומלחמת עמלק ברוחניות שישנה גם כיום:

דהנה, אע"פ שהתורה עצמה אומרת שמלחמת עמלק תהי' דוקא "בהניח גו' מכל אויביך", אין להסיק מכך שכעת הדבר לא תלוי בו, אלא אדרבה, גם הקיום ד"בהניח גו' מכל אויביך"

(* חלקים קצרים משיחה זו הוגהו ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונדפסו בלקו"ש ח"ט ע' 221 ואילך. לפנינו מובא תרגום חפשי מההנחה (בלתי מוגה) דשיחה זו כפי שנדפסה בשיחות קודש תשל"ב ח"א ע' 475 ואילך. לכללות המבואר בשיחה זו ראה לקו"ש חכ"א ע' 89 ואילך. ע' 190 ואילך. המו"ל.
1) סעיפים א-ב הם תקציר מעובד ומלוקט ממספר קטעים בשיחות קודש שם ע' 470 ואילך, מפאת אריכות הדברים בהנחה. מסעיף ג' ואילך הוא תרגום צמוד ללשון

ההנחה. המו"ל.
2) תצא כה, יז ואילך.
3) ברכות יב, א.
4) ראה רד"ק לתהלים יט, ח. ס' השרשים שלו ערך ירה. גו"א ר"פ בראשית. וראה זח"ג נג, ב.
5) הל' מלכים פ"ה ה"ה.
6) מצות עשה קפט.
7) תצא שם, יט.

וגם ל"דרא דעוה"ב", היינו, שעבודתו בפעולות אלו צריכה להיות באופן שע"ז יגיע "דרא דמשיחא" ו"דרא דעוה"ב".

והוראה נוספת - ע"י התבוננות איך יהי' ב"דרא דמשיחא" וב"דרא דעוה"ב", יתוסף בעיסוקו בפעולות:

כאשר יתבונן לעצמו כיצד יהי' "הקיצו ורננו שוכני עפר"⁹ ובתוכם כ"ק מו"ח אדמו"ר, והוא (כ"ק מו"ח אדמו"ר) יצטרך להעמיד בפני משיח או בפני הקב"ה את ה"ראו גידולים שגידלתי"¹⁰, הוא יקח תלמיד שלו או אחד שיש לו שייכות אליו דרך הפעולות - ויצביע על הפעולות שפעל במשך השבעים שנה, ויאמר "ראו גידולים שגידלתי" -

אזי גם אם בדרך כלל הוא מצדיק את עצמו בכל ההצדקות - כאשר יתבונן לעצמו איך שתיכף כ"ק מו"ח אדמו"ר יקח אותו ויצביע על פעולותיו - הרי מובן התוספת שתבוא בעבודתו.

ואע"פ שהזוהר אומר¹¹ שתחיית המתים תהי' רק ארבעים שנה אחר ביאת המשיח - הרי גם לפי זה יכול הרי להיות "אחישנה"¹², וע"ד מה שאומרים "אחכה לו בכל יום שיבוא"¹³.

ונוסף לזה, הגמ' שואלת¹⁴: כאשר משיח יבוא והכהנים יצטרכו להקריב קרבנות - כיצד ידעו את כל הפרטים? עונה הגמ', ש"משה ואהרן עמהם" והם יראו להם, זאת למרות דברי הזהר שבין ביאת משיח לתחיית המתים יהיו ארבעים שנה - ואחד מהביאורים והתירוצים¹⁵ שישנם בזה: שיחידי סגולה יקומו קודם לכן.

ואף שאומרים זאת על יחידי סגולה - הרי כאן מדובר על כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, "אתפשטותא דמשה (ש) בכל דרא ודרא"¹⁶, והוא הרי יהי' מהראשונים שיקומו (ו"ועט ער דאך זיין פון די ערשטע צו אויפשטיין")!

אם-כן, כאשר יתבונן לעצמו כיצד יראה הדבר, כשתיכף יקום בעל ההילולא, יתפוס את היהודי בצוואר חולצתו, יצביע על עבודתו במשך השבעים שנה שנמצאת נשמתו בעוה"ז ויאמר ע"ז "ראו גידולים שגידלתי" - הרי מובן ההוספה שזה יביא בעבודתו.

וכנ"ל¹⁷ שגם ע"י עבודתו יבואו להזמן ד"הקיצו ורננו שוכני עפר".

ויה"ר שגם חשבון זה יעשה באופן של שירה בשמחה וטוב לבב, וע"י ה"יגעת" יהי' "ומצאת"¹⁸ (שלא לפי ערך היגיעה).

(משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

9) ישע"י כו, יט.
10) ע"פ כתובות מה, רע"א.
11) זוהר ח"א קלט, א. וראה ג"כ שם קלד, א.
12) ישע"י ס, כב. סנהדרין צח, א. וראה בנסמן בהערה 30.
13) א' מה"ג עיקרים. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 394 ואילך.
14) יומא ה, ב. וראה תוד"ה אחד - פסחים קיד, סע"ב.
15) ראה לקו"ש ח"ב ע' 8-517; "שיחות קודש" תשי"א (הוצאת תשנ"ט) ע' 156 - ובהנסמן שם.
16) זח"ג רעג, א.
17) ראה ריש סעיף זה.
18) מגילה ו, ב.

יתבונן לעצמו כיצד תיכף יקום בעל ההילולא, יתפוס אותו בצוואר חולצתו, ויצביע על עבודתו...

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. פרשת מחיית עמלק מסתיימת במילים "מלחמה לה' בעמלק מדור דור"¹.

על תיבות אלו ישנם כמה פירושים:

רש"י מפרש² ש"ידו של הקב"ה הורמה לישבע בכסאו להיות לו מלחמה ואיבה בעמלק עולמית", כלומר, שהתיבות "מדור דור" מורות על נצחיות, ונצחיות פירושו למעלה מהזמן, לא בגדר דזמן.

ישנו גם פירוש נפלא דתרגום יונתן בן עוזיאל³, ש"מדור דור" הוא (אמנם ענין שבזמן, אבל לא כפשוטו - שני דורות, אלא) "תלתא דרייא": הדור דעולם הזה, הדור דמשיח והדור "דעלמא דאתי", ובכל הדורות הללו ישנו הענין ד"צא הלחם בעמלק"⁴.

ב. [.] וההוראה מפירוש נפלא זה, תובן בהקדים ביאור החילוק בין שני הענינים, דרא דמשיחא ודרא דעוה"ב:

דובר פעם⁵ שלאחרי ביאת משיח יהיו שתי תקופות, כמוכרח גם מהסתירה שמצינו ברמב"ם:

הרמב"ם כותב⁶ "שבימות המשיח . . . עולם כמנהגו נוהג" וש"אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד"⁷, ביחד עם זה מביא הרמב"ם כמה ניסים שיהיו כאשר משיח יבוא⁸, ולזה ניתוספה הקושיא החזקה ("שטורעמדיקע קשיא"): הרי ישנו הענין דתחיית המתים שהוא אחד מהי"ג עיקרים⁸ - ואיך מתאים לומר ש"אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד"?

ולכן מוכרחים לומר שיהיו שתי תקופות אחרי ביאת משיח: תקופה ראשונה שבה "אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד", ותקופה שני' שבה יהיו הנסים ותחיית המתים וכו'.

וזהו החילוק בין שני הענינים שאומר התרגום יונתן - "דרא דמשיחא" ו"דרא דעוה"ב", ושני תקופות אלו נכללים בתיבות "מדור דור", כלומר, שהמלחמה עם עמלק תהי' תמיד, גם "בדרא דמשיחא", ואפילו ב"דרא דעוה"ב".

ג. וההוראה:

המלחמה עם עמלק ברוחניות - העבודה שבעל ההילולא תובע לצאת ולפעול גם עם יהודים שהם מחוץ לענן כנ"ל - צריכה להיות באופן שיש לה שייכות גם ל"דרא דמשיחא"

קשור לעבודתו - עי"ז שילחם ב"כל אויבך מסביב" כפי שזה בעבודה הרוחנית, הרי זה יביא את קיום הדבר גם כפשוטו.

כיצד נלחמים עם "כל אויבך מסביב" בעבודה הרוחנית? - על-ידי המלחמה ב"ראשית גוים - עמלק"⁸, שעמלק הרי הוא ראשית ושרש ומקור דכל הגוים, ועי"ז שיהודי נלחם ב"ראשית גוים עמלק" בעבודתו הרוחנית, הרי בדרך ממילא ינצח את "כל אויבך מסביב" בעבודתו הרוחנית, וכך ימשיך ויפעל ענין זה ד"בהניח גו"⁹ גם כפשוטו, ואזי יוכל גם להלחם בעמלק בגשמיות - מצות מלחמת עמלק כפשוטו⁹.

ג. כיצד מגיעים למלחמת עמלק ברוחניות?

הנה הכח למלחמה זו והתחלתה ניתן כבר בתחילת הפרשה "זכור את אשר עשה לך עמלק" - מצות זכירת עמלק¹⁰:

כאשר יהודי נזכר במה שעמלק עשה לבני ישראל, ומתבונן בזה בשכלו - לא רק התבוננות בכללות הענין בבחי' "מקיף", אלא התבוננות פנימית בפרטי הענינים: מתי זה הי', כיצד זה אירע, באיזה מעמד ומצב היו אז בני ישראל, "ואתה עיף ויגע"¹¹, ובאיזה מעמד ומצב הי' אז עמלק - "ולא ירא אלקים כו"¹¹ -

ובדיוק הלשון - "ולא ירא אלקים": אין הכוונה שעמלק לא ידע מהקב"ה, אלא הוא אכן ידע שיש "אלקים" אבל "ולא ירא אלקים" - הוא לא פחד ממנו, ולא כמו שהי' בפרעה, שאמר "לא ידעתי את הוי"¹², היינו, שלא ידע ממנו ובמילא אם אינו יודע מהקב"ה לא שייך שיפחד ממנו; משא"כ אצל עמלק הי' עוד למטה מזה: הוא ידע שיש בורא עולם, הוא ידע ששמו אלקים, שפירוש הפשוט של המלה "אלקים" הוא "בעל היכולת ובעל הכחות" כפי שמפרש בשו"ע בפ"י המלות¹³, כלומר, הוא גם ידע שביכולתו לעשות הכל, ואעפ"כ "ולא ירא אלקים" - הוא לא פחד ממנו.

זהו ענינו של עמלק - "יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו"¹⁴: הוא "יודע את רבונו", זאת-אומרת, לא זו בלבד שהוא מודע לכך שישנו אלקים היכן-שהוא, אלא הוא יודע שזהו רבונו, רבון ובעל-הבית עליו, וביודעו שזהו רבונו הרי הוא "מתכוין למרוד בו", כלומר, הוא לא עושה סתם במזיד היפך רצונו של הקב"ה או לתיאבון (כיון שיש לו תאוה חזקה לזה עד שאינו יכול להתאפק), אלא הוא "מתכוין למרוד בו", כל כוונתו היא רק למרוד בהקב"ה - לא במזיד, לא מחמת תאוה ועאכו"כ שלא בשוגג, יש לו כוונה אחת ויחידה שבגללה הוא עושה ההיפך מרצונו של הקב"ה, והיא - למרוד בו!

וכאשר יהודי מתבונן בכל זה, "יחם לבבו"¹⁵ כדי להלחם בעמלק בעבודתו הרוחנית, ועי"ז שיהודי נלחם עכשיו עם עמלק בעבודתו הרוחנית זה יביא את האפשרות להלחם בעמלק כפשוטו ולקיים את המצוה ד"תמחה את זכר עמלק"⁷ בגשמיות.

ד. במה מתבטאת המלחמה בעמלק בעבודה הרוחנית?

(12) שמות ה, ב.

(13) או"ח ס"ה.

(14) נסמן בלקו"ש שם ע' 193 הע' 38.

(15) ל' הכתוב - שופטים ט, ו.

(8) בלק כד, כ.

(9) נתבאר כאן (עוד) הוראה ע"ד ענין ה"קץ" וגאולה - הובא לפנינו בסיום השיחה.

(10) רמב"ם מ"ע קפט.

(11) תצא שם, יח.

(5) ראה לקו"ש חכ"ז ע' 197 ואילך. ועוד.

(6) הל' מלכים פי"ב ה"א.

(7) הל' תשובה ספ"ט.

(8) ראה בהנסמן בלקו"ש שם.

(1) בשלח יז, טז.

(2) על התיבות לפני"ז בהפסוק "כי יד על כל ים-יה".

וראה בארוכה בלקו"ש ח"ו ע' 95 ואילך. חכ"א ע' 227.

(3) ס"פ בשלח.

(4) שם, ט.

בענין ד"אשר קרן¹⁶ בדרך¹¹:

עמלק מנסה לקרר את היהודי ע"י היצר הרע שבא וטוען כלפיו: מה אתה מתפעל מכך שהקב"ה חולל נס, הרי אצל הקב"ה זה כלל לא פלא! הקב"ה ברא את כל העולם, והוא בעה"ב עליו וביכולתו לעשות עם העולם מה שהוא רוצה, ומה ההתפעלות מכך שהקב"ה בקע את ים-סוף¹⁷, הרי עבורו אין זה פלא כלל, ומה הרעש הגדול ("דער געוואלד")?

הרי הבעש"ט¹⁸ אומר – על הפסוק¹⁹ "לעולם הוי' דברך נצב בשמים", שמוכרח הדבר שבכל רגע ורגע הקב"ה מהווה את העולם כולו מחדש ע"י דבר ה', ולולא זאת אין העולם יכול להתקיים, וכפי שאומרים "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית"²⁰, ואם-כן, מה הפלא הגדול בכך שהקב"ה פעל שים-סוף יבקע ברגע זה ולא ימשיך כדרכו בדרך הטבע? הרי זה כלל אינו חידוש ("ניט קיין געוואלד"), כי אם ה' הקב"ה מפסיק לרגע אחד להמשיך חיות חדשה, כל המציאות של ים-סוף היתה מתבטלת, ויתירה מזו, הוא אינו זקוק להפסיק את החיות החדשה, אלא די בזה שלא ירצה בים-סוף, אזי בדרך ממילא מתבטלת כל המציאות של מי ים-סוף; ומהי ההתפעלות הגדולה מכך שהקב"ה פעל שלרגע קצר ים-סוף ישתנה, הרי זה בכלל לא פלא, ומדוע הנך מסתובב ("גייסט ארום") בהתפעלות?

וזוהי המלחמה הרוחנית שיהודי צריך לנהל כנגד עמלק – שלא יפעל בו את ה"אשר קרן בדרך", לא לתת לעמלק לקררו.

וללא הבט על טענתו של עמלק שאין מה להתפעל מכך שהקב"ה עשה לו נס, יודע היהודי שטענת עמלק היא בגלל ש"יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו", שעמלק רק מחפש למרוד בהקב"ה, וביודעו זאת, אינו מתפעל מכך ועובד את הקב"ה כפי הדרוש.

ה. אמנם, עצם הדבר שיהודי שומע את טענתו של עמלק הרי זה כבר מורה על חסרון בו, שהרי כיצד יתכן שיהודי, "חלק אלקה ממעל"²¹, ישמע את טענתו של עמלק, איך הוא יכול לשמוע את עמלק מדבר עמו? אלא סימן שחסר אצלו בהתקשרות, וכידוע הפתגם²² ש"כאשר קשורים למעלה לא נופלים (או שומעים מה קורה) למטה", וכיון שיהודי זה שומע את עמלק טוען את טענתו, הרי זה סימן שאינו קשור למעלה כפי צריך להיות; וכפי שראו זאת במלחמת עמלק כפשוטו, שעמלק נלחם רק עם אלו שהיו במצב ד"נחשלים אחריו"¹¹, משא"כ היהודים שהיו בתוך הענן, אליהם לא יכול ה' לגשת מלכתחילה, כפי שרש"י מפרש שם¹¹.

אעפ"כ אומרים, שללא הבט על-זה שיהודי נמצא במצב שעמלק יכול לבוא אליו ולטעון שאין מה להתפעל מכך שהקב"ה יכול לעשות נס, והוא אף שומע את טענתו – אעפ"כ היהודי אינו מתפעל מכך, נלחם בעמלק ולא מניח לו לקררו מעבודת ה'.

ואדרבה, מזה גופא שעמלק מחפש לקרר יהודי, "אשר קרן בדרך", מוכח שיהודי מצד עצמו הוא חם ("א ווארימער איד"), שהרי מתי שייך לקרר – דוקא כשהדבר עצמו חם, אבל

16) ראה תנחומא עה"פ (ט) – הובא בפרש"י, שהוא ל' קור. וראה לקו"ש חט"ז ע' 202 הע' 83.
17) בענין הקשר שבין קר"ס למלחמת עמלק – ראה לקו"ש שם; ח"א ע' 7-76.
18) ראה שעהיה"א פ"א.
19) תהלים קיט, פט.
20) ברכת יוצר אור.
21) תניא רפ"ב.
22) לקו"ד ח"ב ערב, א.

אם בתחילה מדובר בדבר קר לא שייך לקרר אותו, ומכך מובן שהיהודי מצד עצמו הוא חם כי אצלו מאירה הנשמה, שהיא "רשפי" רשפי אש שלהבת י-ה"²³.

ולכן יש בכחו של יהודי להלחם בעמלק, ביודעו, אשר רצונו של עמלק לפעול בו "אשר קרן בדרך" – נובע מכך ש"יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו", זאת-אומרת, עמלק לא התבונן בשכלו והגיע למסקנא שכלית שאין פלא בכך שהקב"ה יכול לחולל נס ובמילא אין מה להתפעל מזה שהקב"ה בקע את ים-סוף או חולל נס אחר, אלא עמלק "יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו" – הוא רוצה למרוד בהקב"ה, ודוקא לכן יהודי אינו מתפעל ממנו ועובד את הקב"ה בחום והתלהבות ("מיט א ווארימקייט").

ו. וזוהי ההוראה מפ' זכור:

אומרים ליהודי: תדע לך שמצד עצמך הנך יהודי חם, ולא נוגע איך שאתה נראה בחיצוניות, "אל תבט אל מראהו"²⁴, כי בפנימיות יודעים שהנך יהודי חם, יהודי רותח ("א ווארימער איד, א הייסער איד"), ובענינים של קדושה הנך עוסק בלהט, ואפילו אותו יהודי ששומע איך עמלק מתווכח עמו גם הוא יהודי חם, אלא שעמלק רוצה להלחם עם בני ישראל באופן ד"אשר קרן בדרך", כב' הפירושים שבזה – מל' חלישות ומל' קרירות, הוא רוצה לפעול שיהודי לא יהי' "חם" לענינים של קדושה.

וע"י שיהודי נלחם עכשיו בעמלק בעבודתו הרוחנית ומנצחו, ועובד את הקב"ה בלמוד התורה וקיום המצוות עם חיות וחמימות, עי"ז הוא מנצח את כל שאר הגוים, ונהי' "בהניח ה' אלקיך לך מכל אויבך מסביב" במלחמתו הרוחנית, וזה ממשיך ומוריד בפועל את ה"והי' בהניח ה' אלקיך לך מכל אויבך מסביב" כפשוטו למטה מעשרה טפחים, שאזי הוא יוכל להלחם בעמלק כפשוטו, עד לאופן ד"תמחה את זכר עמלק",

ואל לו לחשוב שהקב"ה בחר בקץ מסויים שבו תבוא הגאולה, ואין ביכולתו לפעול שיהי' "אחישה" – אלא עליו לדעת שהדבר תלוי בעבודתו, עי"ז שהוא נלחם עם ה"ראשית גוים עמלק" ועם "כל אויבך מסביב" כפי שענינים אלו הם ברוחניות בעבודת ה', זה יקדים, ימהר ויביא את הגאולה ע"י משיח צדקנו, שאזי ינצחו את כל הגוים ובני' יצאו מגלות לגאולה, וכאשר יקיימו בני ישראל את ה"מחה תמחה", יקיים גם הקב"ה את ה"מחה אמחה"²⁵, וכמבואר²⁶ שמלחמת עמלק נוגעת למעלה (אצל הקב"ה), שהרי "אין שמו שלם ואין כסאו שלם עד שימחה שמו של עמלק"²⁷, וכמ"ש²⁸ "כי יד על כס י-ה מלחמה לה' בעמלק מדור דור", כפי שהוא מפרש בתרגום²⁹ על המילים "מדור דור" – "דרא דמשיחא",

יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו בקרוב ממש.

(משיחת ש"פ תצוה, פ' זכור, י"א אדר ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

23) שה"ש ח, ו. וראה ד"ה באתי לגני תשי" ס"ב (סה"מ תשי" ע' 113). ד"ה זה תשי"ב ס"ג (סה"מ מלוקט ח"א ע' כב-ג). ועוד.
24) שמואל א' טז, ז.
25) בשלח שם.
26) יונתן בן עוזיאל.
27) פרש"י בשלח שם, טז. תנחומא ס"פ תצא. פסיקתא דר"כ ופסיקתא רבתי פ' זכור. מדרש תהלים ט, ז.
28) בשלח שם.
29) יונתן בן עוזיאל.

